

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/50/2020
Identifikačné číslo spisu: 7118224582
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7118224582.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Spoločnosť ľudí dobrej vôle, o. z., so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 425/13, IČO: 00 695 246, zastúpeného spoločnosťou Lexpert s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 15, IČO: 45 976 856, proti žalovaným 1/ N. Y., bývajúcemu v Y., U. XXX/X, 2/ J. Y., bývajúcej v Y., H. XXX, 3/ Queen Finance s.r.o., so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 425/13, IČO: 50 400 053, 4/ N. Y., bývajúcemu v Č., Y. X, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 3/2019, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. marca 2019 sp. zn. 6 Co 71/2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaní v 1/ a 2/ rade majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 8. februára 2019 č. k. 24 C 3/2019-40 zamietol návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zriadil v jeho prospech na zabezpečenie jeho pohľadávky vo výške 149.372,63 EUR s prísl. priznanej rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 25 C 156/2014 zo dňa 13.9.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 536/2016 zo dňa 21.2.2018 záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXX, okres Y. V., obec Y. - G. I., kat. úz. G. I., a to k pozemku parc. KNC č. XX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 340 m² a k stavbe budove súp. č. XXX postavenej na tejto parcele, k spoluvlastníckemu podielu v rozsahu 1/4 v pomere k celku, pri ktorom je na liste vlastníctva v časti B pod poradovým číslom 2 ako spoluvlastník zapísaný žalovaný v 1. rade. V konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40 C 32/2018 sa žalobca domáha určenia, že vyššie špecifikovaný spoluvlastnícky podiel nie je zaťažený záložnými právami v prospech žalovaného v 4. rade a v prospech žalovaného v 3. rade, určenia, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 6.12.2016 medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 4. rade ako kupujúcim vzťahujúca sa k nemu zmluva uzatvorená dňa 28.11.2016 medzi žalovanou v 2. rade ako predávajúcou a žalovaným v 4. rade ako kupujúcim vzťahujúca sa k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému spoluvlastníckemu podielu, je voči

žalobcovi právne neúčinná. Žalobca eventuálne žiadal, aby súd určil, že žalovaná v 2. rade je vlastníčkou predmetného spoluvlastníckeho podielu. Z ustanovenia § 343 ods. 1 CSP vyplýva, že základnými predpokladmi pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sú: 1. existencia peňažnej pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená prostredníctvom záložného práva, 2. spôsobilý predmet záložného práva, t. j. veci, práva a iné majetkové hodnoty dlžníka a 3. existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie. Po posúdení predmetného návrhu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca osvedčil jeden zo základných predpokladov pre vyhovieť návrhu a to existenciu svojej peňažnej pohľadávky voči žalovanej v 2. rade. Zo skutočností, tvrdených žalobcom bolo tiež zrejmé, že žalovaná v 2. rade pohľadávku žalobcu (resp. svoj dlh) dobrovoľne nespĺnila, ako aj, že žalobca z existujúceho majetku žalovanej v 2. rade svoju pohľadávku nedokázal ani čiastočne uspokojiť. Ďalšie, žalobcom tvrdené skutočnosti (tvoriace skutkové tvrdenia v konaní vedenom v spore pod sp. zn. 40 C 32/2018) viedli k osvedčeniu existencie obavy z budúceho zmarenia exekúcie. Súd prvej inštancie však konštatoval, že aj napriek tomu nie je možné návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovieť, a to pre nespĺnenie jedného zo základných predpokladov, t. j. že nehnuteľnosť, ku ktorej má byť - záložné právo žalobcu zriadené, je vlastníctvom dlžníka, t. j. žalovanej v 2. rade. Ako súd prvej inštancie zistil z výpisu z listu vlastníctva č. XXXXX, okres Y. V., obec Y. - G. I., kat. úz. G. I., ako spoluvlastník pozemku parc. KNC č. XX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 340 m² a stavby budovy súp. č. XXX postavenej na tejto parcele, v spoluvlastníckom podiele v rozsahu 1/4 v pomere k celku, je zapísaná iná osoba - žalovaný v 1. rade. Súd prvej inštancie dodal, že význam zabezpečovacieho opatrenia spočíva nielen v zabezpečovacej funkcii záložného práva, ale aj v jeho uspokojovacej funkcii. Za situácie, kedy žalobca má právoplatne priznanú pohľadávku voči žalovanej v 2. rade, mohol by totiž na základe súdom zriadeného záložného práva v súlade s ustanovením § 343 ods. 3 CSP začať s výkonom záložného práva, a teda dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky zo zálohu, pri ktorom je zatiaľ ako vlastník zapísaná tretia osoba, a to bez ohľadu na výsledok tohto určovacieho sporu, čo súd prvej inštancie pokladal za neprípustný a neprimeraný zásah do práv tretích osôb.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. marca 2019, č. k. 6 Co 71/2019-63 pripustil späťvzatie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia proti žalovanému v 3. rade a žalovanému v 4. rade a v tejto časti zrušil uznesenie Okresného súdu Košice I z 8. februára 2019 č. k. 24 C 3/2019-40 a v tejto časti konanie zastavil; v ostatnej časti potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie; a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. V prejednávanej veci bolo zrejmé, že nie sú (a neboli) splnené všetky zákonné podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca osvedčil jeden zo základných predpokladov pre vyhovieť návrhu, a to existenciu svojej peňažnej pohľadávky voči žalovanej v 2. rade. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že napriek vyššie uvedenému nie je možné návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovieť, lebo nie je splnený ďalší základný predpoklad, a to, že nehnuteľnosť, ku ktorej má byť záložné právo žalobcu zriadené, nie je vlastníctvom dlžníka žalovanej v 2. rade, ale žalovaného v 1. rade, o čom svedčí list vlastníctva č. XXXXX kat. úz. G. I., kde ako spoluvlastník pozemku parcelného čísla KNC č. XX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 340 m² a budovy súpisného čísla XXX, postavenej na parcele KNC č. XX/X v podiele 1/4 v pomere k celku, je vedený žalovaný v 1. rade. Odvolací súd dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vysvetlil svoje úvahy, na základe ktorých dospel k záveru, že neboli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 a § 344 CSP.

2.2. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v konaní úspešný, a tak nemá nárok na náhradu trov konania. Žalovaní boli v konaní úspešní, a preto by mali proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaným (ako vyplýva z obsahu spisu) ale trovy konania preukázateľne nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol, že nepriznáva stranám sporu náhradu trov konania.

3. Žalobca proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ a z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3.1. Odvolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP videl žalobca v tom, že o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nerozhodoval na súde prvej inštancie zákonný sudca a tiež tým, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sa nevysporiadali so zásadnými argumentmi žalobcu, ktorými odôvodňoval svoj návrh. Návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podal žalobca ku konaniu č. 40 C 32/2018 pred Okresným súdom Košice I, v ktorom konaní je predmetom „vec sama“ a teda sudkyňa konajúca v konaní č. 40 C 32/2018 má lepší prehľad o skutkovom stave a širších súvislostiach. Žalobca nebol upovedomený o vylúčení návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a je názoru, že o jeho návrhu mala rozhodnúť sudkyňa v konaní č. 40 C 32/2018. Ako vyplýva z pravidiel určovania zákonného sudcu v rozvrhu práce Okresného súdu Košice I na rok 2018, tak na návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ak v totožnej veci už prebieha konanie na súde, sa zapíše do oddelenia a prideli sa sudcovi, ktorý rozhoduje vo veci samej. Tým, že tomu tak nebolo došlo k porušeniu základného práva žalobcu ne byť odňatý zákonnému sudcovi, a tým pádom aj k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Čo sa týka odvolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/, žalobca poukázal na otázku, či je možné zabezpečovacím opatrením zriadiť záložné právo zabezpečujúce pohľadávku proti dlžníkovi, kde by zálohom bola nehnuteľnosť, vo vzťahu ku ktorej nie je dlžník zapísaný ako jej vlastník na príslušnom liste vlastníctva, ale prebieha súdne konanie, ktorého predmetom je aj určenie vlastníckeho práva dlžníka k tejto nehnuteľnosti, resp. určenie, že úkony, ktorými došlo k scudzeniu nehnuteľnosti sú voči žalobcovi - veriteľovi právne neúčinné. Žalobca tvrdí, že v prejednávanej príhode je takéto zriadenie záložného práva zabezpečovacím opatrením možné. V prípade, ak bude žalobca so žalobou 40 C 32/2018 úspešný, tak bude môcť žalobca svoju pohľadávku proti žalovanej 2/ vymáhať zo spoluvlastníckeho podielu. Bude tomu tak na základe skutočností existujúcich už v súčasnej dobe, pričom na základe rozsudku dôjde deklaratórne k zápisu reálneho stavu do katastra nehnuteľností. Tak ako sa pri zabezpečovacích či neodkladných opatreniach len osvedčuje pravdepodobnosť meritórneho nároku žalobcu, tak je pri jeho predmetnom návrhu postačujúce osvedčiť vysokú mieru pravdepodobnosti, že scudzenie spoluvlastníckeho podielu zo strany žalovanej 2/ je právne neúčinné voči žalobcovi, resp. určenia, že žalovaná 2/ je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu. V tomto prípade je zriadenie záložného práva možné a potrebné v záujme naplnenia spravodlivosti, keďže je exekúcia ohrozená.

3.3. Žalobca ďalej poukazuje na otázku, či je možné zabezpečovacím opatrením zriadiť záložné právo zabezpečujúce pohľadávku proti dlžníkovi, kde by zálohom bola nehnuteľnosť vo vzťahu ku ktorej nie je dlžník zapísaný ako jej vlastník na príslušnom liste vlastníctva, ale prebieha súdne konanie, ktorého predmetom je aj určenie vlastníckeho práva dlžníka k tejto nehnuteľnosti, resp. určenie, že úkony, ktorými došlo k scudzeniu nehnuteľnosti sú voči žalobcovi - veriteľovi právne neúčinné za súčasného určenia, že s výkonom záložného práva bude môcť veriteľ začať až po právoplatnom určení vlastníckeho práva dlžníka k tejto nehnuteľnosti, resp. po právoplatnom určení, že úkony, ktorými došlo k scudzeniu nehnuteľnosti sú voči žalobcovi - veriteľovi právne neúčinné. Pokiaľ však považoval súd obavu z výkonu záložného práva zo strany žalobcu za reálnu, tak mohol záložné právo zriadiť tak, že by pre žalobcu záložné právo zriadil v menšom rozsahu a to tak, že by nebol možný okamžitý výkon záložného práva a k výkonu záložného práva by žalobca mohol pristúpiť až po právoplatnom určení v konaní 40 C 32/2018, že scudzenie spoluvlastníckeho podielu zo strany žalovanej 2/ je právne neúčinné. S touto argumentáciou žalobcu o možnom odložení možnosti výkonu záložného práva sa odvolací súd nevysporiadal a jeho rozhodnutie je tak svojvoľné a nepreskúmateľné.

3.4. Žalobca žiada, aby dovolací súd uznesenia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

5. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo

domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. marca 2019 sp. zn. 6 Co 71/2019 vyvodzuje na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

8. V danom prípade žalobca dovolaním napadol uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich skorších rozhodnutiach (por. 1 Cdo 188/2017, 2 Cdo 96/2017, 3 Cdo 157/2017, 4 Cdo 149/2017, 5 Cdo 77/2017, 6 Cdo 176/2017, 7 Cdo 56/2018, 8 Cdo 83/2017, 5 Obdo 10/2018) dospel k záveru, že rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej len vtedy, ak sa konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladnom opatrení bez toho, aby naň nadväzovala žaloba. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení, ale napr. i rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení, ak samotné zabezpečovacie opatrenie konzumuje vec samu (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Obdo 76/2016 a odbornú právnickú literatúru - Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458). Takéto rozhodnutie nevykazuje charakter dočasnosti a predbežnosti poskytovanej meritórnej ochrany vyžadujúcej ďalšie konanie o žalobou uplatnenom procesnom nároku, v ktorom sa vec vyrieši s konečnou platnosťou. Samotné zabezpečovacie opatrenie tak konzumuje vec samu (stáva sa vecou samou). Taká situácia môže nastáť v prípade návrhov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaných po skončení konania a v prípade návrhov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia pred začatím konania, ktoré nie sú a nemajú byť nasledované žalobou (t. j. pri ktorých absentuje bezprostredná väzba na konanie o procesnom nároku uplatnenom na základe žaloby a konanie sa končí samotným rozhodnutím o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia).

9. V prejednávanej veci však nejde ani o jeden z vymenovaných prípadov. Žalobca návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podal v konaní, v ktorom sa vo veci samej na základe žaloby podanej súdu prvej inštancie sp. zn. 40 C 32/2018 domáha aj určenia vlastníckeho práva dlžníka k nehnuteľnosti, resp. určenie, že úkony, ktorými došlo k scudzeniu nehnuteľnosti sú voči žalobcovi - veriteľovi právne neúčinné. Pokiaľ súd prvej inštancie tento návrh zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, dané potvrdzujúce rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej v zmysle § 420 CSP, pretože bolo vydané v priebehu civilného sporového konania, v ktorom sa vo veci samej (teda o žalobou uplatnenom nároku, o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté) rozhoduje rozsudkom (§ 212 ods. 1 CSP).

10. Dovoláním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd v danom prípade potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, nie je (ani) rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Aj po rozhodnutí o tomto návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia civilné sporové konanie žalobcu pokračuje a súd prvej inštancie o veci samej ďalej koná a rozhodne.

11. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti dovoláním napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné; nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí.

12. Žalobca napokon tvrdil, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Pokiaľ dovolateľ namieta dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP, dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku I nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. Takým rozhodnutím je v zmysle § 357 písm. d/ CSP tiež rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

13. V prejednávanej veci dovolateľ podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP napadol dovoláním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. V zmysle § 421 ods. 2 CSP ale dovolanie v prípadoch uvedených v odseku I nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP, vrátane uznesenia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia (§ 357 písm. d/ CSP). Z uvedeného vyplýva, že prípustnosť dovolania žalobcu proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zamietajúce návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, je vylúčené ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d/ CSP.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť predmetného dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 420 CSP ani z ustanovenia § 421 CSP. Dovolanie žalobcu teda smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutých rozhodnutí krajského súdu.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaným v 1/ a 2/ rade rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.